

Història i música | El primer esdeveniment va tenir lloc el 18 d'agost, a Santa Maria de l'Estany; el segon, el 29 de setembre, a Sant Joan de les Abadesses, i el tercer, el 27 d'octubre, a Vic. Centrant-nos, doncs, en la vila de les abadesses, les activitats proposades van desenvolupar-se al Palau de l'Abadia i al monestir. A la sala Abat Arnau de Vilalba, l'historiador i conservador del Museu Episcopal de Vic (MEV) Marc Sureda va dictar la conferència «Oliba de Cerdanya, un abat i bisbe a l'Europa de l'any 1000», en què, a part de glossar l'home i la seva obra, el va comparar amb altres insignes eclesiàstics europeus d'aleshores, com ara Notger de Lieja o Bernard de Hildesheim.

Un cop acabada la conferència, la música va prendre el relleu a la paraula, amb l'espectacle *Mil anys d'absència*, dirigit per Antoni Madueño, en què el grup Les Cantarines va oferir textos de música tradicional al costat de peces dels anys d'Oliba, a càrrec d'Arturo Palomares, Lucía Samitier i el mateix Antoni Madueño.

El dia 27 d'octubre, a Vic, es va cloure el cicle «Camins» amb la inauguració de l'exposició al MEV «Oliba episcopus», que proposa una visió renovada d'Oliba, el seu context i els diferents aspectes de la seva trajectòria, des de l'origen comtal, passant per la condició de monjo i abat, la consagració episcopal i les tasques pròpies del bis-

>> Imatge promocional del del cicle «Camins», centrada en la figura d'Oliba.

be, fins a la seva obra artística, cultural i política. La mostra reuneix els testimonis materials i documentals més importants de la seva vida i del seu entorn, junt amb d'altres de coetanis, procedents de diferents col·leccions de Catalunya i d'Europa (Vic, Barcelona, Girona, Madrid, París, Hildesheim i Ciutat del Vaticà). Es podrà visitar fins al dia 10 de febrer de 2019.

Un gran patriarca | Sense deixar ni la música ni el personatge, el dissabte 13 d'octubre a les voltes del mones-

tir de Ripoll ressonaren els acords de l'*Oratori musical* que monsenyor Valentí Miserachs i Grau, mestre de capella de Santa Maria la Major de Roma, ha compost en homenatge als bisbes vigatans Oliba i Torras i Bages. En paraules del mateix Miserachs, «Oliba i Torras i Bages són els nostres dos grans patriarques, el de la naixença de la pàtria i el de la Renaixença. El nostre país, i de retop qualsevol altre, podria viure de renda amb l'herència de caire universal que aquests dos pares ens han deixat».

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > **ADRIÀ FONT**

Són les 4 de la tarda, és negra nit. Surto de treballar i vaig a casa. Mentre em dirigeixo cap al cotxe algú, en la llunyania, tira focs artificials, dues palmeres i una traca. Fa pocs dies va ser Cap d'Any, i encara ara recordo l'espectacle de focs artificials que, com quan finalitzen les Festes de Sant Narcís, illumina la ciutat en acabar les dotze campanades. Només hi ha una diferència: aquí, els encarregats del llançament dels focs som tots els habitants de l'illa. Tothom pot sortir al carrer i llançar palmeres de colors vermells, daurats i blaus, mentre d'altres, a l'altra banda de la ciutat, gaudeixen de l'espectacle, que no durarà una nit, sinó dies, fins a esgotar les existències. Arribo al cotxe. Com cada dia des de fa uns mesos, l'haig de desenterrar de sota la neu, però ara, després del primer hivern, ja en soc un expert: obro el maleter, agafo la pala, tres minuts i llestos!; no poso cadenes perquè les rodes d'hivern porten claus. Arribo a casa i trobo una nota a la nevera: «Cal comprar: [...]». Sortir a comprar és tota una odissea; no és

com anar a la botiga de queviures de sota casa. Visc a un barri als afores de Reykjavík i tinc la sort que el supermercat és a prop. Em poso la gorra, l'abric gruixut i em calço les botes, que porten claus per no patinar pel carrer. Amb una mica de sort la màquina llevaneus deu haver passat per la vorera. Tot i el fred i les poques hores de llum, la gent no deixa de fer activitats a l'aire lliure. Jo aprofito per anar a esquiar cada tarda que puc: l'estació d'esquí Bláfjöll és a vint minuts de casa. No és com els Pirineus, però té el seu encant. Al final, avui, al supermercat, hi he comprat una bona peça de xai, que farem a la barbacoa, i moniato, per fer-ne puré. La nit és clara i les estrelles s'han apoderat del cel. Al balcó de casa, mentre espero pacientment que el xai estigui al seu punt, em pregunto si avui veurem alguna aurora abans d'anar a dormir. Són les vuit del vespre, i, mentre sopem tranquil·lament, a fora comença a nevar. Avui no hi haurà aurores, però demà hauré de tornar a desenterrar el cotxe per anar a treballar.